

Catedrala ortodoxă

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Apare Duminica

Redacția și Administrația :
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Sufletul nației noastre

Reproducem acest articol al P. S. nostru Episcop Nicolae Colan, publicat în calendarul ziarului clujean „Tribuna Ardealului” pe 1942, care prin adevărul exprimat și trăit adevărat, constituie o dovadă a tăriei noastre ca Români:

„Oricât s'ar mai gângevi învățării în jurul acestei întrebări, pare adevărat că sufletul unei nații îl zidesc mai ales trei puteri: legea, limba și pământul.

În orice caz, sufletul neamului nostru a fost zidit de legea lui Hristos, pe care o mărturisim după rânduiala răsăriteană. Dulceața ei ne-a făcut blânzi îngăduitori și iertători față de semenii noștri — de orice limbă și credință ar fi ei — și tot ea ne-a învățat să înfruntăm cu eroică seninătate vitregiile vremurilor — bineștiind, că numai celui credincios până la moarte i-se dă cununa vieții. (Apocalips 2, 10.)

Noblețe, limpezime și frumusețe a împrumutat sufletul nostru și din graiul strămoșesc. Căci adevăr a grăit poetul când a spus:

„Mult e dulce și frumoasă
Limba ce-o vorbim...”

De aceea — cinstind după cuviință credința, limba și pământul altora — ne iubim mai ales legea, limba și pământul nostru. În ele iubim, mijlocit pe însuși Părintele nostru cel ceresc, după a cărui rânduială ne este dat să viețuim, creștinește pe aceste plaiuri, în mijlocul altor nații.

Episcopul NICOLAE

TĂRIA UNIRII NOASTRE NAȚIONALE

Am sărbătorit și în acest an, ziua de 24 Ianuarie — ziua Unirii —, dar de data aceasta în muncă.

Imprejurările grele prin care trece Țara, au impus această ținută, fără ca prin aceasta să se scadă întru nimic valoarea perpetuă ce stă la temelie actualului din 24 Ianuarie 1859; unirea națională.

Importanța ei se evidențiază prin râvna cu care s'a pregătit de veacuri, iar trăinicia ei este o mărturie, că numai acele acte istorice din viața popoarelor sunt și rămân durabile, cari reprezintă străduințele drepte de totdeauna. Iar hotărârea celor două Principate pentru unirea într-o singură țară, este rezultatul unui lung șir de jertfe și suferințe în vederea realizării unirii, ce avea să devie apoi o realitate vie.

Neamul nostru a isbit să și realizeze aceste mărețe acte istorice, datorită sentimentului conștiinței, că este o națiune în drept să și croiască singură rostul în sânul celorlalte națiuni, principiu ce stă astăzi la baza viitoarei organizații mondiale. Și dacă avem la baza Unirii noastre acest principiu al naționalității, să scrutăm în chip sumar, dezvoltarea istorică a idealului nostru pentru ajungerea tuturor Românilor, o națiune cu un stat român.

Încă în primele faze ale formării poporului nostru, elementele caracteristice unității ce avea să răsară odată cu terminarea procesului de naștere ca neam; au fost limba, credința și obiceiurile. Din puterea acestor forțe, s'a format poporul românesc, care — deși împrăștiat în diferite regiuni, dar fără a fi izolat — a purtat germenul de națiune. Datorită acestei concepții

naționalistă, deși subconștientă, s'au grupat mai multe cnezate în cele două principate iar cei din Ardeal, au continuat să și mențină legăturile de frățietate, prin același fel de organizație și traiu zilnic. Iar când a urmat epoca expansiunii Țărilor Române, numai pe teritoriile unde sunt Români, renunțând la orice tendință de imperialism, nu s'a lucrat decât în lumina principiului naționalității, care nu voeste și nu râvnește la stăpânirea altor națiuni, decât la pământul locuit de fiii aceluiași neam.

Se înțelege, că acest principiu în vremurile pomenite, nu se manifesta ca o putere conștientă ci se contopia cu legătura și dorul frătesc de-a trăi împreună.

Istoria ne arată apoi cum ideea Unirii începe să se arate tot mai stăruitor, în faptele de glorie a celor mai străluciți bărbați ai noștri. Cel care realizează în mod efemer Unirea Românilor, este Mihai Viteazul. Deși acțiunea lui nu poate fi judecată ca o realizare a unei concepții deplin formate, căci cerea Împăratului Rudolf II conducerea Ardealului cu titlul de „Voevod Guvernator”, asupra Moldovei el însă cerea stăpânire ereditară „și pre băieți și pre fete”), totuși actul dela 1600 rămâne ca un simbol vecinic al posibilității și mai ales al trebuinței firești, pentru Unire.

Moartea mișlească a eroului de pe Câmpia-Turzii, n'a putut să nimicească idealul Românilor și evenimentele ce au urmat, hrănesc și îndrumă tot mai mult înfăptuirea visului strămoșesc. Avem doar încercările unui Vasile

I. G. Sofronie; Fenomenul „Unirii” în lumina dezvoltării principiului național, la Români.

Lupu de a stăpâni pe toți Români, apoi politica bisericească și culturală alui Radu Șerban, Matei Basarab și Constantin Brâncoveanu, prin cari neamul nostru cugetă și simțește la fel, datorită tipăriturilor vremurilor lor.

Urmează să amintim și mișcarea revoluționară alui Horia, Cloșca și Crișan, a cărui substrat era tot principiul național. Mișcarea națională se continuă apoi în Oltenia lui Tudor Vladimirescu și apoi își află urmașii în toate trei provinciile, în anul 1848. Dacă totuși Unirea nu s'a realizat, aceasta se datorește împrejurărilor externe cari încă nu au ajuns la matura dezvoltare a principiului ca fiecare națiune să și croiască viitorul său. Ele însă rămân drept manifestări spontane, pentru principiul național.

Principiul exprimării sentimentului, acum deplin conștient, că reprezintă o națiune cu dreptul de a și croi singură soarta, poporul nostru din cele două Principate și-l dovedește odată cu evenimentele anilor 1856—1859. Iar ziua de 24 Ianuarie 1859 vine să pecetluiească în mod vădit, ideea națională ce a condus neamul nostru în tot sbuciumatul lui trecut și care acum se manifestă într'un chip just, istoric și deplin conștient.

Începutul odată făcut, nu putea să rămână lipsit de adevărată înțelegere și așa prin eforturile și evenimentele ce au urmat după aceea dată s'a pregătit tot mai temeinic conștiința, că națiunea română își are dreptul ei de viață liberă, în stat liber.

(Continuare în pag. II.)

Evangelhia

Matei c. 25 sth. 51-46.

Dacă starea sufletească de așteptare în preziua unui mare proces, în care se va pune în joc onoarea și averea noastră, poate să producă momente de gravă neliniște și frământări interne însoțite de remușcările conștiinței vii; cu cât mai mult noaptea acestei vieți trecătoare, trebuie să-ne preocupe cu răspunsul cel vom da judecătorului drept din ziua vecinicii.

„Și se vor aduna înaintea lui toate neamurile, și va despărți pe ei, unul de către altul, cum desparte păstorul oile din capre...” Această „despărțire” ne înfățișează icoana dreptei și înfricoșatei judecăți, care te și înalță sufleteste dar te și îngrozește.

Este ziua cea mare a socotelii între Dumnezeu și oameni, când fiecare va primi dreapta cumpănă pentru faptele vieții sale. Da, acești prietini nedespărțiți, adică faptele ne vor însoți până aici, spre a mărturisi de noi. Ceilalți prietini mai puțin credincioși, adică rudenii sau bogății, ne vor părăsi încă la poarta vieții vecinice.

Pentru cine Dumnezeu este o realitate vie și este gata ca pentru dragostea față de El; să sature pe cel flămând, măcar cu prisosul ce-l are, să adape pe cel însetat, cu învățătura mântuitoare de suflet; să adăpostească pe cel strein ca și pe cel lipsit de un cămin omenesc; să îmbrace pe cel gol de haina ocrotitoare a trupului; să ajute măcar cu o bucată de pâine și să-l mângâie pe cel bolnav și nădejde să caute și pe cel din închisoare, turnându-i nădejdea mântuirii prin cunță — în credința, că orice faptă bună săvârșită

semenului nostru își va afla dreapta răsplătă — pentru unul ca acesta, ziua judecății este un moment de deplină înălțare sufletească.

Viața toată se scurge în lumina acestui adevăr și orice clipă caută să-o asigure, drept arună pentru această înfricoșată și dreaptă zi.

Nu tot așa este cel ce se complăce într-o viață, lipsită de puterea dragostei față de Dumnezeu și prin El, de aproapele său. Pentru acesta noaptea acestei vieți, este un teren prielnic întru a-și satisface toate poftetele îngăduite mai mult sau mai puțin, nesocotind datoria ajutorării celui lipsit. Unul ca acesta, vede și simte numai trupul său.

Iar când glasul conștiinței adormită și înăbușită de dulceața amăgitoarelor cugete se va trezi, atunci răspunderea faptelor rele, va fi un moment de grozavă remușcare.

Omul zilelor noastre mai mult se apleacă după glasul ispititor al veacului acestuia, închizându-se în propria carapace, fără a-se dărui și celui ce-și trăiește viața în neagră lipsă. De aici și goana nebună după auziție, confort și tot ce escitează plăcerea pătimășă: disprețuind mâna întinsă și tremurândă a săracului și orfanului.

Biserica, înainte de post, ne pune în față icoana răspunderii propriilor fapte. Fie că această icoană să deștepte întru noi iubirea de-apropelui, concretizată în fapte, și atunci — descătușați de iubirea de sine — vom putea gusta fericirea sufletului ce se dăruiește pentru cel lipsit.

Pr. T. Ciurus

Tăria Unirii noastre Naționale

(Continuare din pag. 1-a)

Temeiul unirii tuturor românilor nu se razimă pe favorurile altor puteri, ci pe conștiința că suntem o națiune menită să-ne stăpânim pământul care ne-a născut. Aceasta este temeiul nostru ce-ne îndreptățește să privim ca pururea existent, actul unirii și justificarea lui o aflăm în însăși istoria noastră națională, unde ideea națională se evidențiază totdeauna, fie chiar subconștient.

Și când lupta este deschisă pentru realizarea integrală a drepturilor noastre ca națiune, ne întrepăim gândul către Bunul Dumnezeu, ocrotitorul și mântuitorul nostru de totdeauna, să-ne fie și acum în ajutor. Facem acest pas creștinesc, următor strămoșilor aceștri, cari au clădit temelia conștiinții naționale prin Biserica și mai ales prin aceasta.

În senzul acestui drum trasat de vremuri străvechi, să-ne întrebăm noi preoții; ce facem pentru împlinirea idealului nostru? Cât de mult putem ajuta și cât de puțin realizăm unii! A sta astăzi de parte de chemarea preoțească, consacrată de tradiția vremurilor de totdeauna, este nu numai un păcat față de Dumnezeu, ci și față de Neam.

Deci, urmând misiunii de propoveduitori a lui Hristos, să ascultăm și porunca vremurilor de-o hotărâtoare seartă ce ne stă în față, cu

întrebarea a fi, sau a peri și să nu lăsăm nici o clipă nefolosită pentru neam și lege. Așa cum Dumnezeu va cere seama pentru sufletele pășterite, la fel și urmașii vor cântări sufletul cheliuit în faptele vieții. Dumnezeu este cu cauza noastră dreaptă, când îi cerem ajutorul. Să conlucrăm deci cu harul cerese și biruința nu va întârzia.

Pr. T. Ciurus

„În ce chip cercă păstorul turma sa în ziua rătăcirii, când este negură și nor în mijlocul oilor, când sunt osebite, așa voi cerceta oile mele și le voi mâna din tot locul unde s'au părăsit în zi de nor și de negură”, zice Domnul la Ezechiel c. 34, v. 12.

Organizați Reuniuni de femei

Tipografia „Alba” anunță Onor. Oficii parohiale, că au ieșit de sub tipar, imprimările oficiale.

FOILETON

Muzeul Parohial-local

— Istoricul și rolul lui —

de Preot A. VELEA

(Continuare)

Destinate concentrației facite și meditarii asupra scopurilor vieții asupra legilor desvoltării¹¹⁾.

Într-un muzeu de antichități religioase, cum avem în București, vizitatorul are ocazie să-și dea seama despre viața religioasă a domnitorilor neamului nostru care au intrat într-o vecinică pomenire prin darurile de ctitori și binefăcători ai sfințelor lăcașuri și care sunt adevărate mărturii a credinții lor.

Exemple de felul acestora găsim în toate muzeele noastre bisericesti unde putem să cetim numele credincioșilor ce au trecut demult din viața aceasta, pe câtă vreme daniile care poartă numele lor conti-

nuă să fie o mărturie că au fost și ei fii ai Bisericii luptătoare.

În istoricul muzeelor care am expus aici numai în mod sumar, avem destule dovezi despre contribuția bisericilor, în toate epocile la înființarea și desvoltarea lor, până când au ajuns în starea de acum.

Ca obiectele ce aparțin trecutului ori care sunt în legătură cu viața de acum să poată deveni documente de afirmare, de cultură și educație pentru noi și cei care vor urma se cere ca să le adunăm și să le păstrăm cu aceeași dragoste și grije ca înaintașii noștri.

Locul unde se poate aduna și păstra tot ceea ce se află într-o localitate este în Muzeul Parohial-local.

Ideia înființării muzeelor locale a preocupat pe bărbații luminați din țările de apus mai mult în secolul trecut, astfel în Germania cel care face propagandă pentru acest fel de Muzeu este Goethe, recomandând următoarele posibilități: 1) a câștiga colecțiile unui colecționar local ca depozit, 2) să se unească mai mulți colecționari depozitând la un loc tezaurele, 3) acolo unde năsun colecționari particulari, să se formeze societăți de muzeu¹²⁾.

Odată ce poporul dintr-o localitate știe ce însemnătate are un muzeu și că există și acolo, atunci nu mai rămân neluate în seamă obiectele care sunt rămășițe din vremuri demult trecute și nici înstrăinate din acea localitate.

În felul acesta îmbogățindu-se Muzeul Parohial-local ar putea să contribuie cu obiectele de un interes mai mare din punct de vedere național, depunându-le la un muzeu provincial sau central.

Căci, menirea muzeului este ca „să cuprindă obiecte fără

îndoială de cel mai mare folos, nu numai pentru educația gustului și pentru răspândirea învățaturii, dar și pentru tot ceea ce oamenii care vin de aiurea pot căpăta, fiind siguri că le găsec, în aceste locuri de o așa de veche și de lungă și de interesantă istorie¹³⁾.

Pentru aceasta, mai ales, se cere să colaborăm cu toții contribuind din toate localitățile cu obiecte de pe tot întinsul pământului nostru strămoșesc. Muzeul parohial-local chiar e de lipsă dacă mai avem și cazuri cu obiecte ce stau în pidurile bisericilor, care trebuie scotocite toate pentru că răul gust face așa, că părintele paroh înlocuiește tot ceea ce este frumos în biserică și-l suie în pod, iar pe urmă chiamă un pictor nepregătit, pe care a pus mâna la întâmplare și acela îi face icoanele de la catapeteasmă, adăugând și alte elemente necesare pentru mobilarea artistică a unei biserici, așa încât podul cuprinde de multe ori obiecte prețioase iar ceea ce este pe jos reprezintă nu-

11. Dr. C. Petrau o. c. pag. 21.

12. Cf. Dr. C. Petrau: o. c. pag. 43

13. N. Iorga o. c. pag. 19.

Biserica în expectativă?

Biserica în calca ascensiunii sale nu cunoaște nici un obstacol, care s'ar pune de-a-curmezișul activității pastorale, ei în cele mai critice împrejurări a le istoriei își desfășoară, fără întrerupere, lucrarea sa dumnezeiască: iar împuririle de luptă, de afirmarea drepturilor fiecărei națiuni, sunt tot atâtea pagini de glorie și momente binevenite pentru Biserică, când cu o hotărâre neșovăelnică își spune cuvântul și să înfrățește cu popoarele care luptă pentru realizarea înalțelor aspirațiuni de dreptate și egalitate.

Afirmarea unora că, Biserica creștină, în vremurile de încheștare între popoare, să-și ia poziția pasivă, deoarece necunoscând viitorul îndepărtat și nici secretul victoriei apropiate, să nu fie compromisă în acțiunea întreprinsă de ea.

Acelora le răspundem, că Biserica creștină este în luptă permanentă de aproape două mii de ani și n'a compromis câtuș de puțin idealul urmărit de Biserică, de și pe lângă lupta spirituală nu s'a crutat vărsarea de sânge, deoarece spune Mântuitorul că „cine își va pierde sufletul său pentru mine și pentru evanghelic, acela și-l va mântui”.

Biserica creștină în lupta urmărită de secole, nu s'a abătut nici o iotă de la principiile evanghelice de dreptate și frățietate, pentru-ce afirmă ap. Pavel că „luptă dreaptă

am luptat”, dar pentru aceea Biserica n'a fost pusă în umbră, nici prestigiul ei n'a suferit vre'o eclipsă.

Biserica creștină în năzuințele ei n'a urmărit nici luptat pentru scopuri străine, de înalte idealuri divine, cari îi sunt fixate de întemeietorul ei, ei a luptat pentru dobândirea vieții veșnice, precum și Iisus a mărturisit lui Pilat „că împărăția mea nu este din lumea aceasta”, și datorită acestui fapt Biserica se menține și azi și tot atât de puternică încât „nici porțile iadului nu o vor birui pe ea”.

Biserica apostolică în momentele de față nu poate da înapoi, nici a-se ascunde sub obroc, ei va sta ca lumânarea în sfesnic și va lumina calea dreptății pentru fiecare națiune și asemenea unui far strălucitor va deschide noii orizonturi de gândire cari vor sta la baza vieții și al propășirii popoarelor, cari vor lupta pentru dreptatea dumnezeiască.

Iată de ce Biserica nu poate fi în expectativă, deoarece marile realizări divine nu se pot concepe fără vărsare de sânge, nici omenirea n'a fost răscumpărată, decât cu prețul sângelui de pe Golgota, cu atât mai vădit astăzi Biserica nu poate fi străină de tot ceace se întâmplă în jurul ei și când conflagrația mondială a cuprins între flăcările zidurilor luptând principiul

binelui împotriva răului, pentru-ce nici istoria universală nu poate fi goală de prezența lui Dumnezeu, ei Biserica conștie de menirea ei va urma cuvintele spuse de Iisus sfinților apostoli: „îndrăzniți căci eu am biruit lumea”, și această cutezanță apostolică va întrona din nou gloria Bisericii strămoșești care va semăna sămânța adevărului pentru toate popoarele biruitoare și cari iubesc dreptatea lui Dumnezeu.

„Căci lupta noastră nu este împotriva sângelui și a trupului, ei împotriva domniilor, împotriva stăpânilor, împotriva căpeteniilor răutății, răspândite în văzduhuri”. (Efes. 6. 12).

Aici e rolul Bisericii luptătoare și pentru aceea nu poate fi în expectativă.

Pr. V. Șeuleanu

BIBLIOGRAFIE

„Catehismul creștinului ortodox”, de I. P. S. Irineu Mihălcescu, Mitropolitul Moldovei și Sucevei, București, Editura Institutului Biblic, 1941, 96 p., 25 Lei.

Cartea de care ne ocupăm aici, este o lucrare întocmită pentru popor a cărei valoare morală o ridică, prestigiul cultural al autorului. Este prea bine cunoscut I. P. S. Mitropolitul Irineu, ca scriitor bisericesc și n special ca dogmatist și deci catehismul a-

mintit se îmbie mai ales datorită faptului, de a fi alcătuit cu atâta claritate și putere de înțelegere, încât citirea lui te încredințează „despre adevărarea celor nădăjduite și dovedirea lucrurilor celor nevăzute”. (Evr. 11, 1).

Intreaga expunere a materiei cuprinsă în paginile catehismului, este împărțită după cele trei virtuți creștinești: Credința, Nădejdea și Dragostea. În partea întâia se explică noțiunea credinții și Simbolul credinții, cu tot ce cuprinde această sinteză bisericească; în partea a doua, se face explicarea Nădejzii apoi Rugăciunea domnească și Fericirile, iar în partea a treia se vorbește despre Dragoste; cele 10 porunci și despre păcat și virtuți.

Judecat în lumina cuprinsului său, catehismul se prezintă ca un adevărat îndreptar pentru viața creștinului, mai ales astăzi, când atâtea învățături străine caută să se furișeze în sufletul poporului nostru, iată de ce recomandăm răspândirea lui în pături cât mai largi, în parohiile noastre.

Și mai este un motiv ce mărturisește pentru temeinicia lucrării. Inuși preotul poate să tragă reală foloasă omiletică din citirea lui, datorită modului clar de expunere.

Semnalăm deci apariția cărții, cu toată bucuria și nădăjduim într'o bogată răspândire a ei în convingerea tare, că ajută preoților în păstoria lor.

mai nepriceperea pretențioasă¹⁴).

Se cere deci să procedăm cât mai în grabă pentru păstrarea și oprirea înstrăinării din biserică a tot ce este produs al artei bisericești românești; iar aceasta se poate face mai bine numai dacă se va înființa în fiecare parohie câte un muzeu, unde să se așeze toate obiectele scoase din folosință.

Dacă deocamdată chiar nu e posibilă aranjarea unei camere pentru muzeu, poate fi folosit și numai un dulap, atâta vreme cât aceasta ar putea cuprinde toate obiectele.

Despre obiectele ieșite din folosință și depuse în Muzeu trebuie să se facă un inventar cu numărul de ordine al obiectului și după cât e posibil un istoric.

Poate în felul acesta să ajungem ca să nu mai vedem obiecte vechi bisericești prin vitrinele negustorilor de bijuterii, argintărie, anticărie, ei vor fi păstrate acolo unde se cade să stea.

Și așa noi vom mai avea și

bucuria de a nu fi socotiți în rândul aceloră despre care s'a spus că „nu au cunoscut valoarea și însemnătatea moștenirii, dar nici n'am știut preții după adevărată lor valoare istorică culturală, cele rămase dela părinți și strămoși. Prea desori însuși clerul, ori din lipsă de cunoștință, ori din cauza constrângerii de către autoritățile laice, au admis — credem, desori fără voia lor — ca din biserici și din mănăstiri să fie luate monumentele de artă românească adevărată și eventual înlocuite cu produse moderne, fără nici o valoare artistică, necum de valoare istorică pentru Neamul nostru sau pentru Biserica noastră. Ba, cercetând trecutul vedem cu durere că, în foarte multe cazuri, cei care erau chemați a păzi și apăra tezaurele de artă românească, au admis înstrăinarea lor prin alții, dacă nu chiar prin oamenii lor de încredere; ori le-au înstrăinat ei însuși de prin biserici și mănăstiri și le-au colecționat în casele lor particulare, sub pretextul ca să nu se piardă; iar după moartea lor moștenitorii feri-

țiți și rudele le-au prefăcut în monedă sunătoare spre a satisface trebuințele lor vremelnice¹⁵).

În Muzeul Parohial-local să se depună toate obiectele vechi de rit și de cult cum sunt: cărțile de ritual, mai ales cele cu litere cirilice, icoane de tot felul, cruci, chivote, candelte vechi, cădelnițe, potire, discuri, sfesnice, uși împărătești dela bisericile vechi, aere, epitafe, odoare, haine, țesături apoi sigilii bisericești, documente istorice bisericești și arhiva.

Astfel cei din generațiile ce vor urma o să aibă la dispoziția lor tot ceace i-ar putea interesa cu privire la trecutul bisericii locale.

Dar prin faptul că Muzeul Parohial e și local se va depune acolo tot ceace ar avea satul mai deosebit din punct de vedere istoric, etnic, estetic și național.

Dacă deocamdată nu avem posibilitatea să tipărim monografia satului e bine să se facă însemnări despre tot ceace se

15. Pr. Dr. G. Crăciunescu c. c. pag. 313.

14. N. Iorga o. c. pag. 21.

INFORMAȚIUNI

Mulțumiri arhierestii pentru urările de Anul nou. P. C. prot. Al. Baba, Președintele Vicariatului, cu prilejul noului An, a exprimat P. S. nostru Episcop Nicolae, neclintita dragoste și ascultare a fiilor rămași în Țară precum și dorirea apropiatei revederi.

P. S. Episcop Nicolae a binevoit să-ne răspundă următoarele:

„Mulțumindu-Vă pentru caldele urări ce-ne faceți de Anul nou, rog pe bunul Dumnezeu să Vă albească în sfânta sa pază și să Vă sporească nelncetat dragostea izbăvitoare în veacul de acum și'n cel ce va să vie. Cu arhierestii binecuvântări: Nicolae Episcop”.

Numire de vicar. M. S. Regele Mihai I a binevoit să confirme în postul de vicar al Sf. Mitropolii Ardealului, pe P. C. Arhimandrit Teodor Scorobet, ales Arhieru de Sf. Sinod I. P. S. Mitropolit Nicolae primește un vrednic colaborator în persoana noului Vicar.

Bunul Dumnezeu să-l dea putere în înalta misiune, spre slava Bisericii și țaria Neamului.

Moartea preotului Francisc Boțian. În ziua de 21 Ianuarie 1942 a trecut la cele veșnice fostul preot și protopop onorar Francisc Boțian, din Bărbant. Reposatul a avut un mare rol în luptele dinainte de 1918 precum și la aranjarea adunării naționale din 1 Decembrie 1918. Viața lui de preot și naționalist, vom arăta-o în numărul următor.

Dumnezeu să-l odihnească cu drepti săi.

Se aduc mulțumiri d-lui Nicolae Pleșa, din parohia Ponor, care a binevoit să dăruiască pe seama acestei biserici, două sfeșnice în valoare de 5.000 Lei. Bunul Dumnezeu să-i răsplătească jertfa adusă pentru slava numelui său.

Câți locuitori din Chișinău, au deportat Bolșevicii? După ultimile date ale autorităților orașului, au fost deportați din Chișinău de către bolșevici, 15.000 locuitori băștinași. În acest număr nu intră cei omorâți de călăii N. C. V. D-eului în Chișinău, ale căror trupuri s'au găsit în parte în catacombele orașului.

Sărbătorirea zilei de 24 Ianuarie. În toată țara, ziua de 24 Ianuarie, s'a sărbătorit prin muncă. Preoții au servit rugăciuni, în asistența autorităților mai înalte.

În localitate s'au făcut rugăciuni la toate bisericile, iar la Catedrala-Incoronării a participat P. S. Episcop Partenie, d-l Prefect al jud. Alba și d-l Primar municipal.

Cum va fi sărbătorit bimilenarul dela nașterea lui Tit Liviu. Anul acesta Italia va sărbători bimilenarul dela nașterea unuia din cei mai de seamă fii ai săi: Tit Liviu. Academia Regală a Italiei a întocmit în acest scop un program care se va desfășura în Roma, Padova și Milano. În cadrul acestui program vor avea loc mai multe cicluri de conferințe și lecturi ținute de cei mai însemnați cercetători și literați italieni. În același timp vor fi editate mai multe publicații comemorative și organizate o serie de expoziții bibliografice.

Solemnitatea inaugurării festivităților închinată lui Tit Liviu va avea loc la 28 Ianuarie la Capitoliu printr-o cuvântare a senatorului Giuseppe Cardinali.

Populația Japoniei. Conform ultimului recensământ, populația totală a imperiului nipon se cifrează la 105,2 milioane oameni. Densitatea populației a crescut de 181 în anul 1935 la 191 în anul 1940 și este întrecută pe tot globul pământesc numai de Belgia și Olanda.

Arhiepiscopul de Canterbury. În vârstă de 78 ani, a anunțat membrilor sinodului dela Canterbury, că demisionează cu data de 31 Martie 1942.

Arhiepiscopul a declarat, că demisionează pentru a da putința unui alt arhiepiscop mai tânăr să înceapă de pe acum, o activitate în vederea „marilor misiuni” ce vor reveni bisericii ca și guvernului în epoca ce va urma după război.

Preschimbarea monedelor metalice. Ministerul finanțelor fiind sesizat că nu toți posesorii monedelor metalice de 1, 2, 50 și 100 lei, fabricate din nichel și cupru-nichel le-au putut preschimba, aduce la cunoștința publicului că aceste monete se primesc în plată la CFR., CEC., PTT., debite CAM., Societatea „Distribuția” precum și la Casieria Administrațiilor Finan-

ciare și Percepțiilor Fiscale, până la data de 28 Februarie 1942.

Deasemeni sediile B. N. R. Administrațiile Financiare și Percepțiile Fiscale primesc la preschimbare aceste monede până la 31 Martie 1942.

Și-a luat doctoratul la 19 ani. O bacalaureată a liceului Re-

gina Luisa din Erfurt și-a trecut cu succes examenul de doctorat la Universitatea din Berlin având drept specialitate araba, turca, persana și islamismul. Această tânără doctor, care și-a trecut examenul cu calificativul foarte bine, a împlinit deabia vârsta de 19 ani și a fost angajată de Ministerul de Externe.

PARTEA OFICIALĂ

COMUNICAT

No. 274/1942.

În ziua de 5 Februarie 1942 se împlinesc 6 ani dela trecerea la cele veșnice a fecitului întru Domnul, Episcopul Nicolae Ivan.

Viața bogată în fapte mari și binefăcătoare pentru Biserica strămoșească și în special pentru Eparhia noastră, al cărei cititor este, îl face pururea viu. Iar noi suntem și rămânem recunoscători pentru tot ce a realizat.

În urmărire, îndrumăm preoțimea noastră ca, Duminică în 8 Februarie a. c., să săvârșească un parastas și în predică ocazională să arate poporului, meritele Marelui Ierarh.

Alba-Iulia, 28 Ian. 1942.

Președinte,
Al. Baba

Secretar,
Pr. T. Ciurus

2—2

No. 146/1942.

CONCURS

Devenind vacantă parohia Soharu, din protopopiatul Abrudului, prin aceasta se publică concurs din oficiu, cu termen de 15 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Preotul beneficiază de salariu dela Stat, casă parohială și pământ de 4 jug. 400 stj. 2 fânaș și pădure.

Cererile se vor înainta în termen, observându-se prescripțiile regulamentului, la Consiliul Vicarial în Alba-Iulia.

Alba-Iulia, 27 Ian. 1942.

Consiliul Vicarial

2—2

155/1942.

CONCURS

Devenind vacantă parohia Valea-Bulzului din protopopiatul Abrudului, prin aceasta se publică concurs din oficiu cu termen de 15 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Preotul beneficiază de salariu dela Stat, casă parohială cu supraedificatele necesare și sesiune de 6 jug. fânaș.

Cererile se vor înainta în termen, observându-se prescripțiile regulamentului, la Consiliul Vicarial.

Alba-Iulia, 27 Ian. 1942.

Consiliul Vicarial

2—5

No. 185/1941.

CONCURS

Pentru ocuparea postului de cântăreț din parohia ort. rom. Ponor, protopopiatul Câmpeni, actual neocupat de cântăreț cu studii, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Renașterea”.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat, conform studiilor.

2. Stolele obișnuite.

Cântărețul se va îngriji de locuință, întrucât Biserica n'are locuință pentru cântăreț.

Candidații își vor înainta cererile însoțite de diploma de cântăreț. Oficiului nostru parohial în termenul fixat, prezentându-se în parohie în vre-o Duminică sau sărbătoare pentru a cânta în strană și a face cunoștință cu poporul.

Vor fi preferați absolvenții școlii de cântăreți, eventual având și o meserie.

Din ședința cons. parohial ținută la 25 Noembrie 1941.

Pr. Teodor Gligor

Nr. 854 /1941 prot.

Văzut:

Sorin I. Furdui
protopop.

Poșta Redacției

Pr. Gh. P. din Z. Mulțumiri pentru colaborarea făgăduită, cu atâta dragoste. Apare în nr. următor.

Pr. L. D. din C. T. Aceleași mulțumiri pentru frățeștile promisiuni. Problema ridicată, va primi lămuriri la timp. Articolul în cauză, nu știu ce soartă a avut. Așteptăm altele cu drag.

Pr. O. B. din V. Am primit și mulțumim. Programul este cel tradițional; ortodoxie și naționalism. Vom reveni la timp. Va apare curând.